

lands højeste Autoritet paa dette Omraade, Professor Brown, gaa ud paa, at den ondartede Lungesyge smitter kun gennem Vandbrøttet, og at derfor de Sikkerhedsforanstaltninger, man tager ved Vast med Klortalk osv., ere fuldkomment overflødige, naar blot en fuldstændig Fornylse af Luften har fundet Sted. Det er denne Erklæring om Sygdommens Natur, han har afgivet, og som jeg tror, at den nyere Videnskab slutter sig til. Jeg holder ikke af at holde veterinære Foredrag her, men jeg har været nødt dertil for at værges mig mod saadanne Beskyldninger for Upaalidelighed, som kom fra det ærede Medlem. Jeg vil tillige sige, at det, den engelske Professor Brown har doceret, i høj Grad bekræftes af de Erfaringer, vi have gjort herhjemme. Det ærede Medlem veed maaste, at vi isjor Jorjaar paa Veterinær- og Landbohøjskolen gennem to Maaneder have forsøgt paa om muligt at indbringe denne Smitte i Kreaturer, f. Ex. Kalve, ved Indpødnng, ved Indgivning af Afsondringer fra syge Kreaturer osv. Forsøgene forfattedes i to Maaneder, men afgave kun et negativt Resultat, thi ingen af de paa-gjældende Kreaturer døde. De døde Kreaturer smittede heller ikke. Altsaa, de Exempler paa Upaalidelighed og let Tale, som det ærede Medlem her vil tillægge mig, beder jeg mig fritaget for, naar han ikke kan føre Bevis for deres Rigtighed.

Forespørgeren (Alberti): Med Hensyn til den af mig stillede Forespørgsel har jeg den Mening, at den høitærede Ministers Dplysninger om Forholdet til det tydske Forbud ere altfor sparsomme, og jeg kan ikke erkjende mig tilfredsstillt derved. Efter min Dplysning, som den høitærede Minister jo ikke har modsagt, nemlig den officiose Artikel, var der allerede i August indledet Underhandlinger med Tydsland, og disse Underhandlinger maa dog vel være blevne forfattede; men den høitærede Minister udtalte sig ikke derom. Jeg havde troet, at den høitærede Minister havde haft en præliminær Underhandling med den tydske Regjering, inden han tillod Kvæg fra det smittede Sted at indføres til Tydsland. Jeg kan ikke fatte, at det kan være en rigtig international Maade at fremme den danske Kvæg-handel paa, at den høitærede Minister underordner sig aldeles England, medens han paa ingen Maade tager Hensyn til det andet Naboland, og det maa dog erkjendes, at Udsørselen af Kvæg fra Sjælland til Tydsland er omtrent ligesaa betydende som Udsørselen af Kvæg fra Danmark til England, og derfor hæver jeg i Kvægproduktionens og Fri-handelens Interesse, at den høitærede Minister maa staffe Danmark Tilladelse til Indførselen af Kvæg til Tydsland igjen. Han har ved sit uheldige Forhold overfor Tydsland affæret denne Kvægudsørsel, og den maa vi atter have aabnet. Derfor den høitærede Minister havde viist det

samme Hensyn til Tydsland som til England, var der enten ikke stet nogen Udsørsel til Kiel, eller ogsaa vilde Udsørselen ikke have fremkaldt dette Forbud. Det kan være vanskeligt at faae dette tydske Forbud ophævet, thi det passer saa udmærket ind i den tydske Rigskanslers Løbpolitik; men dette skulde den høitærede Minister have betænkt, før han ved sin Administration gik hen og fremkaldte Forbudet. Naar den høitærede Minister vil forsøge sine Bevillinger til Udsørsel til Tydsland ved at sige, at den Minister, der kan spørre Udsørselen, kan ogsaa delvis tillade den, tillader jeg mig at henvise Ministeren til Bestemmelsen om Bevillinger i Grundlovens § 27, thi derefter maa der ikke udstedes andre Bevillinger end dem, der indeholdes i de siden 1849 udgivne Love, og i disse Love staar der Intet om en saadan Tilladelse for Ministeren til paa dette Omraade at udstede saadanne Bevillinger. Den høitærede Minister paaberaabte sig, at der er givet saadanne Bevillinger før. Jeg veed ikke, om han sigter til Liden før 1857, thi i 1857 bleve alle de ældre Love ophævede, og den nye, der da udkom, saanedes enhver Udgang for Ministeren til at bestemme, hvem der kan føre Kvæg ud fra Danmark. Den høitærede Minister tager Hensyn til England; i vor Lovgivning er der Intet, der berettiger ham dertil. Efter Lovgivningen kan Ministeren spørre en dansk Provinds som smittet af Kvægsyge, og dertil siger jeg, at han har Ret, og jeg giver ham Medhold i, at hvad Professor Bagge og hans øvrige veterinære Autoriteter udtale i saa Henseende, skal staa og gjælde og skal ikke omstødes af andre afvigende Dyrslæge-Betragtninger. Men jeg siger ogsaa, at at naar saa Kvægsygen er ophørt, skal han høre Forbudet efter Lovgivningen og ikke rette sig efter, om den engelske Regjering synes, at nu er det godt eller ikke godt at høre Forbudet. En saadan international Overenskomst mellem Danmark og England savnes, og den høitærede Minister kan ikke oversøre den engelske Lovgivning paa danske Forhold, ialtfald ikke uden at have Rigsdagens og Regjeringens Samtykke. Jeg har ikke engang hørt den høitærede Minister bemærke, at der er taget Statsraads-Beslutning om disse Forhold, og det burde der dog i dette Tilfælde, hvor Talen er om saa vigtige Foranstaltninger for vort Land, og det er jo om vigtige Foranstaltninger, at Statsraadet, og ikke blot den enkelte Minister, skal tage Beslutning. Jeg finder mig ikke tilfreds med de fremkomne Dplysninger, og jeg agter at indbringe et Forslag til Beslutning om, at Thinget nedsetter et Udvalg til at undersøge disse Forhold, som ere fremkomne ved Ministerens Forbud, ved Undtagelserne deraf og ved det tydske Forbud, saaledes at dette Udvalg tillige bemyndiges til at gjøre eventuelle Indstillinger i den Anledning til Thinget. Denne Beslutning vil jo komme til førsttillt Behandling